

Plaça Gran

Publicació
Granollerina

Núm. 30

Dissabte, 9 de juny del 1979

Preu: 25 pts.

La corbata amb nusos

La Instància

Aquest document ha estat el sùmmum de la Burocràcia d'aquest país. Ha estat el cordó umbilical que unia el fillet-ciudadà amb la grandíssima... Mare-Administració. Amb el temps i la creixença, volem dir amb la democràcia, suposàvem que, havent arribat a la majoria d'edat ciutadana, el cordó havia estat segat i en aquesta nova situació, que volem permanent, Ciutadans i Administració ens tutejaríem. Parlariem cara a cara. Colze a colze. Ens comunicariem amicalment. Doncs pel que es veu, i d'això plora la criatura, tot segueix com fins ara.

El passat dia 31 de maig, pel maig cada dia un raig, la nostra publicació (i pel que sabem totes les altres també) rebérem un ofici —un altre gènere clau en el tracte públic— amb el qual hom enviava un model d'instància, mitjançant la qual s'hauria de demanar informació, explicacions, exposar problemes a la Comissió d'Acció Ciutadana de l'Ajuntament. I ella, la Comissió, factòtum de les relacions públiques del Consistori, ens donaria dia i hora, previs els contactes necessaris, per parlar-ne. Hi havia també una informació anexa: Al registre d'Entrada de l'Ajuntament hi ha models de petició d'entrevista a

—I la instància.

Feixuga, plúmbica com una cuca mecànica amb els punts A, B, C, D, E, i F.

Mentre comentàvem a la Redacció tot això, tots ens hem quedat una mica abstrats amb un punt de tristesa als ulls. Cadascú ha recordat aquells anys fent instàncies amb nom i cognoms i N.º de D.N.I. demanant al Vice-

Nota d'actualitat

Por de morir

La setmana es tanca amb dos fets, en el fons dels quals hi balla la por. Por del ciutadans a una catàstrofe. Por de morir.

FUITA DE GAS A BARCELONA. La notícia l'hem llegida als diaris i potser n'hem estat testimonis. A la nit del dia 4, dilluns de Pasqua, les cròniques diuen que a Barcelona molta gent dels barris propers al port fugien a la muntanya per por d'una catàstrofe, d'una explosió. Pel que es veu un vaixell procedent de Cartagena carregat de gas liquat d'acrilat d'etilè, en les operacions de descàrrega tingué una fuga de gas i empudegà Barcelona d'un tuf esfereïdor. La cosa no ha quedat clara. S'investiga per veure si hi ha responsabilitats. Amb responsabilitats o sense, el cas és que la gent tenia por.

DE GRANOLLERS AL CEL PASSANT PER L'ESTACIÓ DE FRANÇA: Setmanalment uns quants vagons recipients de gas i que formen un tren especial transport, passen la nit al ras, a les vies de l'Estació de França. La ciutat, com sempre, alegre i confiada, amb prou feines se n'ha assabentat, malgrat el cívic esforç dels amics de l'Associació de Veïns del Barri de Sant Miquel.

Fins aquí els fets. Cal afegir-hi però dues circumstàncies que ens complementen el quadre. En el primer cas la cosa s'ha produït d'una manera gairebé inverificable. La gent del vaixell, inclús diuen que no se n'han adonat. Una fuga de gas rutinària gairebé. En el segon cas, el tren de transport arriba tard a Granollers i com que en aquelles hores a la planta on van destinats els dipòsits, no hi ha personal especialitzat per a control i pesatge del contingut, la «mercancia» és dipositada a Granollers per esperar el matí següent i fer-ne el transport definitiu.

El que de moment podem dir és que en tots dos casos, la cosa no ha tingut conseqüències. En tots dos casos les autoritats hi han intervingut. Però també en ambdós casos les autoritats només han pogut demanar explicacions, perquè no disposen d'un instrument legal suficient i explícit que contempli aquest tipus de perill. Fritolitzant-ho: per un imprevist, per una falla gairebé administrativa, de tràmit, ens en podem anar al cel.

Grotescament, el dia 5 de Juny es celebrava el Dia Mundial del Medi ambient.

Història de l'Institut 1929-1979

a les pàgines centrals

president del Govern l'ús i cultiu públic del català, llibertat de... amnistia per a... demanant... la tira.

Aquesta vegada no hem demanat res, simplement hem complert amb el nostre deure ciutadà, hem donat un vot, i pensàvem que entrariem a l'Ajuntament.

Ens han tornat a llançar les claus al pou de la Burocràcia.

Estem condemnats a la tortura kafkiana dels papers, els dossiers, la Burocràcia.

Només ens resta un consol, les instruccions no diuen si cal posar-hi una pòlissa de cinc pessetes.